

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΛΛΙ

Τὸ δάσος. Ὁ ἴσκιος, ὁ βαθὺς ἀναπαμὸς ἐκεῖ,
μιὰ θάλασσα ὡς τὰ πόδια του, φιλώντας τα, πού φτάνει,
οἱ ὄλανοιγμένοι ὀρίζοντες ἀποκαλυπτικοί,
καὶ τὰ βουνά, βασιλικὸ τοῦ δάσους τὸ στεφάνι.

Τὸ κελλί. Τοῖχοι ἀστόλιστοι, βιβλία σπαρμένα, ἐδῶ.
Μιὰ γάστρα φτωχοζώντας το σὰν ἀπὸ αἷμα ἀνθάκι,
σὲ μιὰ κιθάρα ἕνα τραγούδι· καὶ τὸ τραγουδῶ.
Σβυστὸ στὴν ἄκρη, θύμηση τοῦ κρούου καιροῦ, τὸ τζάκι.

Ἐκεῖ εἶν' ἡ πλάση, θεοῦ καὶ ποιοῦ, ποιά εἰκόνα μυστικῆ;
ἐδῶ ἡ ψυχὴ, μιὰ μουσικὴ δαρτὴ ἀπὸ κάποιον κρῖμα.
—Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κάθε φορὰ πού θὰ φανῆς ἐσύ,
σιμίγεις τὸ δάσος, τὸ βουνό, τὸ λογιισμό, τὸ κῦμα.

ΚΟΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ

Τὸ παλιὸ νεκροταφεῖο, πού εἶτανε μέσα στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, θὰ γινότανε πλατεῖα. Θὰ τὸ μεταφέρανε μισὴ ὥρα πιὸ πάνω, βορεινὰ ἐκεῖ πού τώρα εἶχανε ἀρχίσει νὰ θάβουνε τοὺς νεκροὺς καὶ πού ὁ ἄρχοντας ὁ Ντιλέρης, εἶχε σιάξει μεγάλο μαρμαρίνο μνημεῖο μὲ δυὸ μυκηναϊκὰ λιοντάρια στὴν εἴσοδο.

Τὸ μνημεῖο αὐτὸ τὸ εἶχε στήσει στὴ μνήμη τοῦ μικροῦ τοῦ παιδιοῦ, τοῦ Κωστάκη, ἐνὸς ἀγοριοῦ δέκα-δώδεκα χρονῶν καὶ τοῦ εἶχε στοιχίσει κοντὰ τετρακόσιες χιλιάδες δραχμὲς—ὄλο μάρμαρο καθαρὸ τῆς Πεντέλης.

Λίγο παρέκει εἶχανε ἀνοίξει κιάλας δυὸ—τρεῖς τάφους, πού εἶχανε γιὰ μόνον στόλισμα τῆ δροσιά τ' οὐρανοῦ καὶ τῆ σιγανὴ ὅταν ἐπεφτε βροχοῦλα στὸ πράσινο τροφαντὸ γρασίδι.

Ὁ θάνατος ξεχώριζε κ' ἐδῶ τίς τάξεις σὲ πλούσιους καὶ σὲ φτωχοίς. Ὁ ἴδιος νόμος, ὁ ἴδιος ρυθμὸς, ἡ αἰώνια πάλη μέχρι θανάτου καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ.

Ἡ εἶδηση γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ νεκροταφείου εἶχε γίνει γνωστὴ στοὺς κατοίκους ἀπὸ τὸν τελάλη τὸν Γκιόκα. Ἐνα μεσόκοπο κοντακιανὸ τυφλὸ ἀνθρωπάκο, πού εἶχε χάσει τὸ φῶς του ἀπὸ φουρνέλλο καὶ πού ὅμως καὶ τώρα δὲν εἶτανε ἀχρηστος στὴν κοινωνία, στὸ σπίτι του. Παρ' ὅλη τὴν πάθησή του κατόρθωνε μόνος νὰ θρέφει τέσσερα παιδιὰ καὶ γυναῖκα, δουλεύοντας πότε στὰ χωράφια καὶ πότε ξελακίζοντας τ' ἀμπέλια σὰν ἕνα δυνατὸ ἄλκιμο παλληκάρι. Λογαριαζότανε μέσα στοὺς καλύτερους σκαφτιάδες—ὄχι μόνον στὶς Ἀδάμες πού εἶναι ἀφράτα τὰ χῶματα μὰ καὶ στὴν πιὸ κακο-

τράχαλη γῆ. Ἡ κοινότητα τὸν εἶχε σύγχρονα καὶ τελάλη. Αὐτὸς λοιπὸν μὲ τὴ βροντερῆ φωνή του εἶχε δώσει τὴν εἶδηση:

—Ἀκούστε, κύριοι! Ὅσοι ἔχετε ὁσὰ τῶν ἀποθανόντων στὸ παλιὸ νεκροταφεῖο νὰ πάτε νὰ τὰ πάρετε ἐντὸς δέκα ἡμερῶν γιατί θὰ γίνει πλατεῖα. Καὶ ὅσοι ἔχετε μνημεῖα νὰ πάτε τὰ ὑποδεικτικὰ στὴν Κοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ.

Γιὰ τὸ τελευταῖο δὲν ἔλεγε τί θὰ γίνει ἀνδὲν πηγαίνανε τὰ ὑποδεικτικὰ. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ πεῖ, δὲν πήγαινε ἡ γλώσσα του νὰ τὸ τελαλήσει.

Εἶτανε ὅμως γνωστὸ σὲ ὄλους πὼς τὰ μάρμαρα τῶν μνημείων τ' ἐδήλωτα, θὰ γίνοντουσαν βρύσες στὸ δρόμο, νὰ ὑδρεύεται μὲ πολυτέλεια καὶ μ' ἀνεση ὁ κόσμος.

— — —

Ἡ εἶδηση δὲν ἔφερε καμιά σύγχυση, ἀναστάτωση στοὺς χωρικούς. Κρίθηκε ἀπ' ὄλους εὐνοϊκὰ, τὴ δεχτήκανε σχετικὰ ὄλοι μ' εὐχαρίστηση.

Μονάχα δυὸ-τρεῖς γυναικοῦλες—ἀπὸ κείνες πού μένουνε σὰν τὰ στρεῖδια κολλητὲς στὴν παράδοση, σὰν τὴ μπαμπα-Μάρω, νὰ ποῦμε, ποι' ἤξαινε ν' ἀποδένει τὸ σκυλί νὰ μὴν πιάνει, καὶ νὰ κρατᾶει τοῦ λύκου τὸ στόμα ἀνοιχτό,—μονάχα σὰν κι αὐτὸ τὸ χούφταλο μερικὲς, δὲν τὴν πήρανε ἀπὸ μάτι καλὸ τὴν εἶδηση, δὲν τοὺς ἤρθε σωστὸ νὰ μεταφέρουνε τὸ ὁσὰ τῶν γονέων τους ἀπὸ κεί πού κοιμόντουσαν χάνια. Μὰ ποῖς τίς λογάριζε αὐτές; Ἡ ζωὴ θὰ τραβοῦσε τὸ δρόμο τῆς!

Τὸ χωριὸ εἶχε ἀπλωθεῖ, μεγαλώσει. Δὲν εἶ-

τανε τὸ ἴδιο, ὅπως ἐδῶ καὶ τριάντα-σαράντα χρόνια—μιὰ χούφτα ἀνθρώπους, ἕνας γῦρος ἀπὸ σπιτάκια χαμηλά, ἐτοιμόρροπα. Εἶχανε χτιστεῖ σωστά παλατάκια, βίλλες,—ἰδίως τελευταῖα μετὰ τὸν πόλεμο—εἶχανε ῥθεῖ ξένοι, ἀφεντάδες, πλοῖσιοι, δυνατοί. Τὸ θαυμάσιο κλίμα του μάζεψε τὸν κόσμο σὰν τ' ἀνοιξιάτικο λουλουδί τις ἀγτίδες τοῦ ἡλίου, σὰν τ' ἀνθισμένο καλύκι τις πεταλοῦδες. Κι αὐτοὶ ἀφήγανε παραδες καὶ γινότανε πολιτεία τὸ χωριό—ἕνα ὄραιο προάστειο μὲ θαυμαστοὺς δρόμους, μὲ ντάνσιγκ, ξενοδοχεῖα, πινακίδες σὲ κάθε σοκκάκι παλιὸ ὄπου ἔβλεπες ὅλη τὴ σχολαστικότητα τῶν δασκάλων σὲ δνόματα γραμμένα μὲ μαῦρα μεγάλα κεφαλαῖα καὶ ξεθαμμένα ποιὸς ζαίρει ἀπὸ ποιὰ λησμονημένη Μυθολογία: ὁδὸς Ἀγραύλου, Παλλαντιδῶν, Ἀθμονέων, ὁδὸς Φλυῆς καὶ Οὐρανίας Ἀφροδίτης, κτλ. Αἶντε νὰ καταλάβει ἐτοῦτα τὰ κινέζικα ὁ ἀγοράματος χωριάτης, ποὺ μόλις ἔχει τελειώσει τὴν τρίτη-τετάρτη Δημοτικοῦ! Σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν δὲ οἱ παλιὲς ὀνομασίες τοῦ τόπου, οἱ ζωντανές, τὰ δνόματα τῶν βουνῶν μας, τῶν λόφων, τοῦ παπούλη μας, ὅσων τέλος πάντων δεῖξανε μιὰ δράση ὠφελιμιστικὴ στὸν τόπο, στῆς Φυλῆς τὸν Ἀγῶνα;

Ἄς εἶναι! Οἱ δασκάλοι δὲν εἶχανε ποτὲ καθαρὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς, σκέψη σωστή, συγχρονισμένη. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ μπαμπα-Μάρω ποὺ ἔλεγε, μὲ τὸ λίγο μυαλό της, πῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βγήκανε τὰ γράμματα κ' οἱ δασκάλοι, τὰ χαρτιά κ' οἱ ἐφημερίδες, πάει, χάλασε ὁ κόσμος!

Ὅμως ἐκείνου ποὺ εἶτανε σκέψη νὰ μεταφερθεῖ τὸ νεκροταφεῖο πρὸ ἔξω, βορεινά, τοῦ ἔπρεπε μπράβο, εἶτανε σκέψη σωστή, δὲ χωροῦσε ἀντίρρηση. Γιατὶ δὲν ἔσπεκε καθόλου, ὅπως νὰ τὸ πείσι, νὰ μπερδεῖονται οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς πεθαμένους, νᾶναι μέσα στὰ σπῖτια νεκροκέρια, καντήλια, νᾶναι κοντὰ στὶς ἀλόπορτες σπαρμένοι τάφοι, μνημεῖα, σταυροί!

Καὶ πάλι ὁ Γκιόκας ξαναφώναξε, τελάλησε νὰ τ' ἀκούσουνε οἱ καθυσταρημένοι:

—Καινούργια παράταση, δὲ θὰ δοθεῖ, Κύριοι. Ὡς τὴν Κυριακὴ βράδυ τ' ἀργότερο πρέπει νὰ πᾶτε τὰ ὑποδεικτικὰ στὴν Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ νὰ σηκώσετε τὰ ὄστα τῶν ἀποθανόντων γιατί θὰ γίνεῖ τὸ παλιὸ νεκροταφεῖο πλατεία. Τ' ἀκούτε! Ὡς τὴν Κυριακὴ, δὲ θὰ δοθεῖ καινούργια παράταση, εἶπαμε!..

Ἡ μπαμπα-Μάρω, μὲ τὸ λίγο μυαλό της πάντα, εἶχε νὰ φροντίσει αὐτὲς τὶς μέρες, γιὰ τὰ ὄστα τοῦ ἀντρός της καὶ τῶν παιδιῶν της πῶς νὰ τὰ μεταφέρει στὸ νέο νεκροταφεῖο. Τί νὰ κάνει! Δὲ σήκωνε ἡ δουλειὰ νερό. Μὰ εἶχε σκαλώσει σὲ χίλια ἐμπόδια κ' ἔβλεπε τώρα πόσο δίκαιο εἶχε ὅταν ἔλεγε πῶς χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βγήκαν τὰ γράμματα, τὰ χαρτιά κ' οἱ δασκάλοι.

Κατὰ πρώτης τῆς εἶχανε ζητήσει νὰ κάνει ἀναφορὰ καὶ νὰ ἐπισυνάψει γραμμάτιο γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ καινούργιου τάφου, ποὺ θὰ πήγαινε ἔτσι στὴν κυριότητά της. Κ' ὕστερα τῆς εἶχανε

ζητήσει νὰ πληρώσει ἐργατικὰ στὴν Κοινότητα γιὰ ν' ἀνοίξουν τὸν παλιὸ τάφο καὶ νὰ πάρει τὰ κόκκαλα τῶν δικῶν της.

Κι αὐτὴ εἶχε πελαγώσει ἡ ἄμοιρη! Ποῦ νᾶβρει λεπτὰ νὰ πληρώσει τὸν ταμῖα καὶ νὰ πάρει ἐξωφλημένο γραμμάτιο—αὐτὴ ποὺ εἶτανε περισσότερο στραβὴ σ' ἐτοῦτο τὸν κόσμο κι ἀπὸ τὸν τελάλη τὸ Γκιόκα! Μιὰ ψωροχαμοκέλλα ποὺ ἔμνε, εἶτανε ὅλο τὸ βιός της. Ἀταβάνωτη, μὲ καλάμια χτυπημένα μὲ λάσπη—δίχως ἄλλο στολίδι κανένα ἔξὸν ἀπὸ ἕνα καντήλι κοντὰ στὴ χάρη της νὰ τὴ φωτᾶει πότε-πότε. Καὶ τώρα τῆς ζητοῦσαν ἀναφορές, αἰτήσεις, ἐργατικὰ, χρήματα!

—Ἐλα, Θεέ μου καὶ Κύριε, σῶσε με! Πῶς νὰ τὰ βολέψω, ποῦ νὰ τᾶβρω ἡ ἀραχλὴ!

Πῆγε, σύρθηκε, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ντιλέρη, τοῦ ἀρχοντα.

—Γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Κωστάκη Σου, ζωὴ νᾶγεις, ἀφεντικό. Μόνο τὰ κόκκαλά τους νὰ πάρω. Δὲ μὲ βοηθᾶνε τὰ χέρια στὸ σκάψιμο. Τρέμουμε—δὲς τα! Μόνο τὰ κόκκαλά τους νὰ πάρω. Δὲ μοῦ χρειάζεται τάφος. Ἄς μὲ πετάξουν ἐμεῖνα στὸ δρόμο,— ἄς μὲ φᾶν τὰ κοράκια!...

Γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθεῖ ὁ Ντιλέρης τῆς ἔδωσε κάτι. Δὲν ἀρχοῦσε οὔτε κερὶ ν' ἀγοράσει, οὔτε καντήλι ν' ἀνάψει μ' αὐτό. Ποῦ νὰ πληρώσει ἐργατικὰ!

Τῆς εἶχε δώσει ἐλεημοσύνη ὅπως σὲ μιὰ ζητιάνη—ἐκεῖνος ποὺ ἔσπινε μνημεῖα μὲ μάρμαρα, ἐκεῖνος ποὺ εἶταν ἡ κύρια ἀφορμὴ νὰ μεταφερθεῖ σὲ οἰκόπεδο ἀγορασμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο—πενακόσιες—ἑξακόσιες πῆγες, ἐδῶ καὶ εἴκοσι-τριάντα χρόνια, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί!—τὸ παλιό, τ' ἀγιασμένο δικό της νεκροταφεῖο!

Θᾶπρεπε λοιπὸν νὰ πεταχτοῦνε τὰ κόκκαλα τῶν παιδιῶν της στὸ δρόμο, γιὰ νὰ μεγαλώσει, νὰ ὀμορφῆνε τὸ χωριό, νὰ γίνεῖ πλατεία!

Ἀπὸ τὸ Σάββατο ἔρρηγνε καὶ τὴν Κυριακὴ ποὺ ἔληγε ἡ προθεσμία τὸ εἶχε στρώσει. Ὅλος ὁ τόπος ἄσπριζε—θάμπωνε τὰ μάτια τὸ χιόνι. Τὸ χωριὸ μὲ τὰ ψηλὰ σπῖτια, τὰ μέγαρα, εἶτανε σὰν ἕνα ὄραμα θεῖο, παραδεισένιο. Καὶ μόνο στὴν καλαμωτὴ τῆς-μαύρης γερόντισσας στέναζε βαρὺ τὸ χιόνι κ' ἔσταξε ἀναλυμένο, νερὸ μέσα.

Τέλειωνε ἡ διορία. Τὰ κόκκαλα θὰ τὰ πετοῦσαν αὔριο ἔξω. Δὲ θὰ τοὺς ἐμπόδιζε ὁ καιρός. Αὐτοὶ δὲν ἔαιρον ἐμπόδια. Νικάνε ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης. Εἶναι χειρότεροι κι ἀπὸ λύκους...

Ἡ μπαμπα—Μάρω σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔνοιωθε νὰ μαυρίζει ὁ κόσμος, δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὴν ψυχὴ της πουθενὰ κανένα σημάδι λευκό.

Καὶ τότε βάλθηκε μόνη, καθὼς ἔπεφτε τὸ σκοτάδι πονετικὰ τριγύρω της, βάλθηκε αὐτὴ ν' ἀνοίξει τὸν τάφο. Μονάχη. Μὲ τὸν κασμί στὰ τρομάμενα χέρια της. Θὰ μάζεψε σ' ἕνα μεγάλο σακκούλι τὰ κόκκαλα καὶ θὰ τὰ πηγαινε μὲς στὸ καλύβι της, κοντὰ στὸ καντήλι τῆς Δέσποινας, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα της νὰ πάει νὰ γείρει κοντὰ τους.

Καὶ χτυποῦσε τὴν κρουσταλλιασμένη, τὴν

παγωμένη, τὴν πετρωμένη τὴ γῆ. Κάθε χτύπος κ' ἕνας πόνος, κάθε πόνος κ' ἕνα λύσιμον στους ἄρμούς. Καὶ τὸ ἀναφυλλτὸ τῆς βάραινε τὰ στήθεα κ' εἶτανε βαθειά, σὰν τὶς ρίζες τοῦ δέντρον, βαθειά θαμμένα τὰ κόκκαλα μέσα στὴν ἀραχλὴ γῆ.

Σὲ μιὰ στιγμή ἔνοιωσε κάτὶ νὰ τῆς σφίγγει τὰ χέρια, ἕνα δέσιμον στὶς κλειδώσεις, ἕνα τράνταγμα δυνατό σ' ὅλο τὸ κορμί. Ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς τρομαγμένα. Κοίταξε γύρω. Τὶ νᾶναι, Θεέ μου, τὶ νᾶναι! . . . Κ' εἶδε τότε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ διαγράφεται ἡ μορφή ἑνὸς ξεφρενιασμένου Ἀράπη με κόκκινο τῆς φωτιάς φέσι, ψηλά στὴν κορφή, καὶ με γυαλένια κοφτερά κρύα μάτια.

Ἄνατριχιασε. Εἶταν ὁ μῶρος! Ὁ βαρὺς ἐφιάλτης ποὺ τὴν ἔπιανε ταχτικά, ποὺ τῆς μελάνιαζε τὰ κρέατα, τὴν κρατοῦσε ἀκίνητη ὥρες. Ὁ μῶρος! Ἴδιος ὁ θάνατος γι' αὐτὴ.

Ὁ κασμάς τῆς ἔφυγε ἀπ' τὰ χέρια, κύλισε κατάχαμα. Βαρύνανε τὰ βλέφαρά τῆς. Δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἐλπίδα λυτρωμοῦ. Ἐνοιωθε τὰ νύχια του νὰ μπήγονται μέσα στὶς σάρκες τῆς, νὰ τῆς μελανιάζουνε τὰ γέρικα μαραμμένα τῆς μπράτσα, νὰ τῆς κόβουνε τὴν ἀναπνοή.

Σάπια, λυτά, χαινεμένα, κίτρινα, σκόρπια ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ κόκκαλα τῶν παιδιῶν τῆς, τοῦ ἀντρα τῆς, δὲ θὰ τὰ μάζευε, τῶνοιωθε πιά, δὲ θὰ τὰ βλέπανε—ἀλλοίμονο!—τὰ πικραμένα τῆς μάτια.

Ἡ ἀγωνία, ὁ βραχνᾶς, τὸ κρύο, ὁ παγωμένος ποὺ φυσοῦσε ἀγέρας, τῆς πήρανε τώρα καὶ τὴν τελευταία τῆς δύναμη.

Καὶ τὸ κορμί τῆς ἄρχισε νὰ λυγαίει—νὰ λιγαίει σὰν τόξο κ' ἔτσι κολουριασμένο βρέθηκε νὰ προσκυνάει τὴ γῆ.

Ὁ παλιὸς κόσμος ἔκανε θέση στὴν καινούργια ζωή.

Ἡ πλατεία σὲ λίγο καιρὸ εἶτανε ἔτοιμη. Στρώθηκε με χαλίκι, πέρασε τὸ βαρὸν θηριὸ ἀπὸ πάνω τῆς,—με τὶς μεγάλες πέτρινες ρόδες καὶ τὸ πράσινο φουγάρο—χαραχτήκανε δρόμοι στὰ πλάγια. Καὶ σὰ νᾶταν προφητικοὶ οἱ στίχοι ἑνὸς ἀγνωστοῦ νέου ποιητῆ :

•Μόνο ἐκεῖ ποῖναι τάφοι, ἐκεῖ ριζώνει
•τῆς ζωῆς πλούσια ἢ βλάστηση. . . •

θέρριψε μιὰ βλάστηση πρωτόφαντη γύρω κι ὅλα τὰ φυτᾶνια ποὺ βάλανε, πιάσανε ὅπως σὲ φυτώριο μέσα καὶ πετάξανε γρήγορα καινούργια κλωνάρια, γεμάτα ἡσκιο, δροσιά.

Ἀπὸ τὰ μαρμάρια μνημεῖα, τ' ἀδήλωτα, γίνανε βρῦσες στὸς δρόμους καὶ μιὰ δίκρουννη πηγὴ στὴν πλατεία, νὰ δροσίζουνε τοὺς περαστικούς στρατοκόπους, νὰ ἰδρευέται ὁ κόσμος...

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Ἄνάσταση νεκρῶν, τί ψέμματα! Ὅσοι, παλεύοντας στὴ νύχτα καὶ στὸν ἀνεμο, βρήκανε προσκεφάλι, μετὰ χρόνων σκλαβιά, στὸ σπλαχνικὸ κ' αἰώνιο θάνατο, θαρθεῖ καιρὸς, τί ψέμματα! νὰ ξαναζήσουν πάλι.

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴν πεδιάδα, ὦ σκόρπια μνήματα, ὅταν σημάνη ἡ σάλπιγγα τοῦ ξυπνημοῦ, θὰ φρίζουν οἱ σκελετοί, με τ' ἀσαρκά τους δόντια θὰ κρατήσουν τὴν πλάκα τῶν γερά καὶ θ' ἀρνηθοῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν.

ΣΙΩΠΗ

Σὲ κάποιες ὥρες δειλινές, σὲ κάποιες κούφιες ὥρες,
Ἄνάβει στὰ σκοτάδια μου ξάφνου δαιμόνιο φῶς
Βλέπω στὸ χάος τοῦ πάθους μου θύμησες πεπλοφόρες
Νὰ φεύγουνε σὰ σύννεφα γοργὰ καὶ σὰ χορός.

Τ' ἀόρατο βλέπω τὸ κενὸ νὰ με γεμίζει. Ἄδειάζω
Τὴ σάρκα ἀπὸ τὸ δάκρι μου καὶ τὸ θυμητικό.
Μὲς στῆς ἀλήθειας τὸ ἄμυρρὸ τὸ κρύο νερὸ βουλιάζω
Κι ἄθαφτος κι ἀκατάλυτος τὸ θάνατο τὸν ζῶ.

Μήτε τὸ κλάμα τοῦ δειλοῦ, μήτ' ἡ γενναία κατάρα,
Κατάντικρυ στὴ γαλανὴ εἰρωνία τ' οὐρανοῦ.—
Μονάχη ἀνέβα δλόφωτη, κι ἀπάνω ἀπ' τὴν ἀντάρα,
Ἐρησιωπή μου, τὸ ἄφωνο τὸ σάλπισμα τοῦ νοῦ!

ΗΒΟΣ ΔΕΛΦΟΣ